



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **CarTec Ostrava s. r.o.**
sídlem Vítkovická 3246/1a, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava
zastoupený advokátkou Mgr. Lucií Stachovou
sídlem Poděbradova 1243/7, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2017 č. j. 17260/17/5300-22442-709739

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Procesní stanoviska účastníků řízení:

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2017, č. j. 17260/17/5300-22442-709739 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a dodatečného platebního výměru na daň z přidané hodnoty Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 9. 11. 2015, č. j. 241977/15/4232-22794-805723. Tímto dodatečným platebním výměrem byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za prosinec 2011 ve výši 266 667 Kč a vyměřeno penále ve výši 53 333 Kč. Napadeným rozhodnutím byl dodatečný platební výměr potvrzen a odvolání žalobce bylo zamítnuto. Žalobce uvedl, že správce daně na základě daňové kontroly zahájené dne 26. 11. 2014 za zdaňovací období prosinec 2011 v souvislosti s prodejem osobního vozu BMW 740D, který žalobce prodal slovenské obchodní společnosti Chivas s. r. o. dne 29. 12. 2011, shledal nenaplnění podmínek vyplývajících z § 64 odst. 1 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), neuznal za předmětné zdaňovací období osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu a posoudil jej jako tuzemské plnění s povinností přiznat daň podle § 21 odst. 1 zákona o DPH. Na základě tohoto závěru vydal správce daně shora specifikovaný dodatečný platební výměr.
2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí potvrzující dodatečný platební výměr za nezákonné. Žalobce tvrdí, že napadeným rozhodnutím žalovaný porušil zásadu legality vyplývající z § 5 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), hodnotil důkazy v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu, porušil poučovací povinnost, která mu vyplývá z § 6 odst. 3 daňového řádu, a dále porušil povinnost vyplývající mu z § 8 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
3. Žalovaný pochybil, pokud se týče hodnocení dobré víry žalobce, který učinil všechna opatření, která byla po něm možno rozumně požadovat, aby zamezil své případné účasti na daňovém podvodu. Žalobce ověřil existenci pořizovatele - slovenské společnosti Chivas s. r. o., ověřil jeho platnost DIČ pro účely DPH, opakovaně si nechal od společnosti Chivas s. r. o. potvrdit, že auto bude převezeno na Slovensko, nechal si vystavit převozní automobilové značky, byl utvrzován o vývozu zboží po zakoupení na Slovensko, což čestným prohlášením stvrdil i jednatel pořizovatele. Žalovaný tato opatření neposoudil objektivně. Žalobce byl bez svého vědomí zneužit ke spáchání trestné činnosti. Podle žalobce není relevantní, co se s vozidlem dělo po jeho prodeji, ačkoliv správce daně tvrdí opak. Žalobce je prodejcem vozů BMW, zakládá si na transparentnosti svých obchodů, prodal zboží řádově stovkám zákazníků, a pokud v tomto množství je posuzovaný případ jediný, kdy přijatá opatření nebyla dostatečně účinná, není možné vyloučit jeho dobrou víru v jejich rozumnost a dostatečnost.
4. Žalobce poukázal na dva jemu známé případy, a to společnosti Peter Horník spol. s r. o. a společnost R & L s. r. o., u kterých žalobce přijal shodná opatření, jako v posuzované věci, u těchto společností je žalovaný považoval za dostatečné. Žalobci tak vzniklo legitimní

Shodu s prvopisem potvrzuje

očekávání, že i v nyní posuzované věci budou jeho opatření shledána dostatečnými. Tím, že žalovaný a správce daně postupovali opačně, porušili zásadu nevznikání nedůvodných rozdílů. Žalobce poukázal na judikaturu Soudního dvora ve věci *Teleos*, a dále na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 27. 3. 2017, č. j. 7 Afs 66/2013 - 78 a ze dne 22. 5. 2018, č. j. 9 Afs 81/2017 - 58.

5. Dále žalovaný pochybil při hodnocení splnění povinnosti spojené s pořízením zboží z jiného členského státu osobou registrovanou k DPH na Slovensku. Podle slovenské úpravy, § 17 odst. 2 zákona o DPH, platí, že zboží pořízené osobou, které bylo přiděleno DIČ k DPH na Slovensku, bude předmětem daně na Slovensku, i když jeho přeprava skončila v jiném členském státě než na Slovensku. Žalobce prodal zboží společnosti, které bylo přiděleno DIČ k DPH na Slovensku, proto jednal v dobré víře, resp. neměl důvod pochybovat, že podmínky pro uplatnění osvobození od DPH podle § 64 zákona o DPH budou splněny.
6. Žalovaný nezohlednil povahu zboží z hlediska splnění povinnosti pro osvobození od DPH, jedná se o automobil, tedy se nepředpokládá, že bude nějaký přepravce, který zboží převezme. Kupce zboží převezme na prodejně a odjede s ním. Stejně tak nesprávně hodnotil žalovaný skutečnost, že za zboží bylo zapláceno v hotovosti. Hotovostní operace zejména na konci roku jsou zcela běžné.
7. Žalovaný pochybil, pokud shledal postup správce daně souladný se zákonem v těchto bodech:
 - správce daně ve zprávě o daňové kontrole nekriticky vyšel z tvrzení svědků pana M. a K., které jsou podle žalobce protichůdné a nepravdivé. Správce daně a žalovaný k nim přesto nekriticky přihlédli, bagatelizovali písemné úkony pana M. bez bližšího vysvětlení (konkrétně jde o posouzení čestného prohlášení pana M., že auto vyvezl na Slovensko);
 - správce daně se ve zprávě o daňové kontrole nevyjádřil k tomu, které skutečnosti považuje za prokázané, a které nikoliv, čímž porušil § 92 odst. 7 daňového řádu a rezignoval na objektivní posouzení všech rozhodných skutečností.
8. Konečně žalobce namítl porušení zásady zákonného postupu správce daně s tím, že správce daně nesmí provést zdanění v rozporu se zákony, a dále zásad vyjádřených v § 87 daňového řádu, vztahujících se k daňové kontrole.
9. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Žalobce neprokázal, že by předmětné vozidlo bylo dodáno do jiného členského státu plátcí DPH. Tato skutečnost nevyplývá ani z kupní smlouvy, ani z faktury, ani z předávacího protokolu, naopak z interního servisního dokladu k vozidlu z ledna 2012 a ze sdělení Magistrátu města Ostravy vyplývá, že ještě v lednu 2012 vozidlo bylo v České republice, ač mělo být vyvezeno již v prosinci 2011. Žalobci nesvědčí ani dobrá víra, neboť se nijak nezajímal o vývoz vozidla, pouze si ověřil odběratele. Čestné prohlášení odběratele bylo nadto vystaveno s tříletým odstupem a samotným vystavovatelem panem M. zpochybněno. Ve zbytku žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.
10. U nařízeného jednání oba účastníci na svých skutkových tvrzeních setrvali.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Zjištění ze správního spisu

11. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující:
13. Dne 26. 11. 2014 správce daně sepsal s žalobcem protokol o zahájení daňové kontroly na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2011, při kterém žalobce předložil doklady k prodeji ojetých vozidel na Slovensko, konkrétně daňový doklad č. 11111805 pro odběratele Chivas s. r. o. s předmětem plnění BMW 740D v částce bez DPH 1 333 333 Kč, s datem uskutečnění zdanitelného plnění 29. 12. 2011. Dále předložil kupní smlouvu z téhož dne, uzavřenou mezi ním jako prodávajícím a Chivas s. r. o. jako kupujícím a s předmětem koupě téhož automobilu a předávací protokol z téhož dne. Dále zálohové faktury na částku 700 000 Kč a k ní se vztahující daňové doklady na 2x 350 000 Kč, dále zálohovou fakturu na 633 333 Kč a k ní se vztahující dva daňové doklady na 300 000 Kč a 333 000 Kč, které byly zaplacený ve dnech 27., 28. a 29. 12. 2012. Dále servisní doklad vystavený pro žalobce, včetně daňového dokladu, od společnosti Euroline s. r. o. na opravu předmětného vozidla ve dnech 16. – 24. 1. 2013, na kterém je uvedena původní registrační značka vozidla X, nikoliv vývozní značka X.
14. Vzhledem k tomu, že vývoz předmětného vozidla nevyplývá z žádného z těchto předložených dokladu, vznikly správci daně pochybnosti o jeho vývozu do jiného členského státu, konkrétně na Slovensko, a vyzval žalobce dne 17. 12. 2014 k prokázání této skutečnosti.
15. Na to žalobce sdělil, že na základě plné moci od odběratele, která byla vystavena 2. 1. 2012, obstaral vývozní značky předmětného automobilu na Slovensko, a to konkrétně značku X, plnou moc předložil. Dne 3. 1. 2012 byl odhlášen původní majitel a nahlášen majitel nový, společnost Chivas s. r. o., což správce daně ověřil na Magistrátu města Ostravy. Téhož dne též proběhla technická prohlídka vozidla a bylo uzavřeno u České pojišťovny a. s. pojištění - povinné ručení - s platností od 1. 2. 2012.
16. Po doručení výzvy správce daně požádal žalobce jednatele společnosti Chivas s. r. o. pana T. M. o potvrzení přepravy vozidla do jiného členského státu a vyhotovení čestného prohlášení, které bylo rovněž správci daně předloženo.
17. Správce daně dne 5. 3. 2015 vyslechl T. M. jako svědka, žalobce nebyl u výsledku přítomen, ač byl o něm vyrozuměn. Pan M. uvedl, že kupní smlouvu s předávacím protokolem podepsal, nevlastní však řidičské oprávnění, neodvezl tedy automobil na Slovensko, ani jej zde nezaregistroval do evidence motorových vozidel, ani tím nikoho nepověřil. Úhradu kupní ceny provedl pan L. K., jednatel společnosti Expo impo trade s. r. o. „v likvidaci“. K čestnému prohlášení uvedl, že se domníval, že podepisuje prohlášení o koupi vozidla. Bylo vyhotoveno až 15. 1. 2015. Koupi vozidla inicioval pan L. K., kterého pan M. k zastupování společnosti pověřil, avšak neví, ve kterém období. Za účast na této transakci obdržel pan Moce 3 000 – 5 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje

18. Správce daně dne 30. 4. 2015 vyslechl pana L. K. jako svědka, jehož výsledku nebyl žalobce přítomen, ačkoliv byl o jeho konání vyrozuměn. Pan K. uvedl, že automobil zakoupil od společnosti Bahram holding spol. s r. o. a hradil jej částečně žalobci a částečně této společnosti. Uvedené vozidlo převzal od společnosti Bahram holding spol. s r. o. začátkem ledna 2012 na českých registračních značkách, přepsané na společnost Bahram holding spol. s r. o. Pan K. vozidlo na Slovensku pro společnost Chivas s. r. o. nezaregistroval v evidenci motorových vozidel.
19. Správce daně k návrhu žalobce požádal o mezinárodní výměnu informací slovenského správce daně, týkající se obchodní spolupráce žalobce se společností Chivas s. r. o. ve zdaňovacím období prosinec 2011. Z odpovědi Kriminálního úřadu finanční správy Slovenska ze dne 22. 7. 2015 vyplynulo, že předmětné vozidlo, které měl žalobce společnosti Chivas s. r. o. dodat, se nepodařilo najít v evidenci vozidel a daná společnost jej nedrží. Správce daně nemohl zjistit, zda tato společnost uvedené vozidlo zaúčtovala a přiznala, neboť nebylo možné předvolat jednatele společnosti pana T. M. z České republiky.
20. Správce daně následně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že vozidlo bylo převezeno do jiného členského státu, a doměřil žalobci daň z přidané hodnoty. K odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím částečně změnil dodatečný platební výměr z 222 267 Kč na 266 667 Kč a současně doměřil žalobci penále.

III. Posouzení žalobních námitek:

21. K žalobní námitce, že žalovaný a správce daně pochybili při hodnocení dobré víry žalobce, který podle vlastního tvrzení učinil všechna opatření, která bylo možno po něm rozumně požadovat, aby zamezil své případné účasti na daňovém podvodu, krajský soud uvádí, že žalobci byla doměřena daň z přidané hodnoty nikoliv z důvodu účasti na daňovém podvodu, ale z důvodu nesplnění důkazní povinnosti. Z § 64 odst. 1 zákona o DPH vyplývají podmínky pro osvobození dodání zboží od daně z přidané hodnoty, kterými jsou 1) dodání zboží do jiného členského, 2) dodání osobě registrované k dani z přidané hodnoty v jiném členském a 3) faktické odeslání zboží nebo přepravení z tuzemska plátcem daně nebo pořizovatelem nebo zmocněncem; tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Důkazní povinnost má plátce daně, který uplatňuje osvobození, a ten musí prokázat nejen dodání zboží pořizovateli, ale rovněž jeho faktické vyvezení do jiného členského státu, tedy splnění všechny třech shora uvedených podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012 – 45, zejména body 30. – 35. odůvodnění). Svou důkazní povinnost plátce daně plní nejprve předložením dokladů, přičemž jako důkaz o dodání zboží do jiného členského státu může předložit prohlášení pořizovatele uvedené v § 64 odst. 5 zákona o DPH. V případě existence pochybností správce daně (které prokazuje správce daně) je plátce daně povinen prokázat fakticitu vývozu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195).
22. V posuzované věci pochybnosti správce daně o uskutečnění vývozu spočívaly v tom, že žalobce předložil daňový doklad, na kterém v rozporu s § 29 odst. 2 písm. a) zákona o DPH, nebylo uvedeno, že se jedná o zboží osvobozené od DPH. Tato skutečnost nevyplývá ani z kupní smlouvy, ani z předávacího protokolu, které se nadto liší v nejednotlivých Shodu s prvopisem potvrzuje

kilometrech. Všechny tyto tři doklady byly vystaveny dne 29. 12. 2011, kupní cena však byla zaplacená předem v hotovosti ve dnech 27., 28. a 29. 12. 2011. Nadto z žalobcem předloženého servisní dokladu vyplývá, že auto bylo pro žalobce opraveno ještě v lednu 2012 pod původní registrační značkou, ač již v té době mělo mít vývozní registrační značku a vůbec mělo být vyvezeno na Slovensko. Krajský soud se se závěrem správce daně a žalovaného o tom, že tyto skutečnosti zakládají důvodné pochybnosti o faktickém vývozu do jiného členského státu, plně ztotožňuje, neboť z předložených dokladů vývoz předmětného automobilu na Slovensko nevyplývá. Tvrzení žalobce o jeho vývozu v prosinci 2011 je nadto v rozporu se skutečností, že v lednu 2012 byl předmětný automobil v Čechách pro žalobce opraven a měl původní registrační značky. Správce daně a žalovaný tak správně uzavřeli, že žalobci vznikla povinnost prokázat vývoz předmětného automobilu na Slovensko, neboť pro splnění podmínek osvobození podle § 64 odst. 1 zákona o DPH je rozhodující faktické odeslání osvobozeného zboží do jiného členského státu.

23. Žalovaný i správce daně dospěli ke shodnému závěru, že žalobce svou povinnost prokázat vývoz předmětného automobilu na Slovensko nesplnil a krajský soud se s jejich názorem ztotožňuje. Žalobce k výzvě správce daně předložil další doklady, ani z nich však vývoz vozidla nevyplývá. Správce daně a žalovaný uzavřeli, že odhlášení původního a nahlášení nového majitele předmětného vozidla v evidenci vozidel v České republice a vyřízení nové registrační značky pro společnost Chivas s. r. o. neprokazuje jeho faktický vývoz na Slovensko, ale znamená pouze změnu majitele v souladu s kupní smlouvou, jejíž uzavření ovšem mezi účastníky sporné není, což je závěr podle názoru krajského soudu zcela správný a nelze mu nic vytknout; tzv. „přepis“ předmětného automobilu v evidenci vozidel vskutku nevypovídá nic o jeho vývozu na Slovensko. Co se týče předloženého „čestného prohlášení“ pana T. M., krajský soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného tak, že toto „čestné prohlášení“ není způsobilé prokázat faktický vývoz. Jednak bylo učiněno až tři roky poté, co k faktickému vývozu mělo dojít, jednak je zpochybnil samotný jeho vystavovatel pan T. M. Krajský soud nepovažuje hodnocení jeho svědecké výpovědi za nekritické, jak namítá žalobce, naopak, žalovaný ji v napadeném rozhodnutí hodnotil v souladu se zásadami vyplývajícími z § 8 odst. 1 daňového řádu, tedy jednotlivě a ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy, a krajský soud se i s tímto hodnocením ztotožňuje. Výpověď svědka M. odpovídá výpovědi svědka K., odpovídá zjištění správce daně, že na území Slovenska nebylo předmětné vozidlo evidováno, nebylo nalezeno a nebylo přihlášeno k DPH. Naopak, čestné prohlášení o vývozu s těmito zjištěními v souladu není. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 Afs 14/2010 – 195 z 30. 7. 2010, prohlášení o přepravě zboží do jiného členského státu podle § 64 odst. 5 zákona o DPH je způsobilým důkazem jen za předpokladu, že odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, což není posuzovaný případ. Kromě písemného prohlášení pana M. nepředložil žalobce žádný důkaz o tom, že předmětný automobil byl vyvezen na Slovensko, a tato skutečnost ani v daňovém řízení nevyšla najevo.

24. Krajský soud tedy ve shodě s žalovaným a správcem daně uzavřel, že žalobce neprokázal splnění podmínek pro osvobození od daně z přidané hodnoty vyplývajících z § 64 odst. 1 zákona o DPH.

Shodu s prvopisem potvrzuje

25. Co se týče chybně hodnocené dobré víry, žalovaný se k ní vyjadřuje v bodě 43 a 48 napadeného rozhodnutí tak, že žalobce neprokázal přijetí všech opatření, které lze po něm rozumně požadovat, neboť se nijak nezajímal o to, zda předmětný automobil bude vskutku vyvezen na Slovensko. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že o „přijetí všech rozumných opatření“ nesvědčí postup žalobce, kdy předal automobil panu M., kterému měl podle vlastního vyjádření důvěřovat, ačkoliv jeho svědeckou výpověď následně zpochybnil jako nevěrohodnou, a současně si prohlášení pořizovatele, které je zákonem předvídaný – byť podléhající hodnocení jako každý jiný – důkaz o vývozu zboží, vyžádal teprve až v rámci daňové kontroly o tři roky později. O tom, že zboží má být vyvezeno, žalobce neučinil zmínku do žádného z dokladů k prodeji se vztahujícím. Ke dni uskutečnění zdanitelného plnění neměl k dispozici plnou moc pro vyřízení tzv. vývozních značek a nadto nijak nereagoval na situaci, kdy ještě v lednu 2012 bylo vozidlo s původními registračními značkami na jeho účet opraveno, nepožádal například o předložení přiznání k DPH na Slovensku nebo o jeho registraci v evidenci vozidel na Slovensku. Krajský soud proto souhlasí s žalovaným, že žalobce si nepočínal dostatečně opatrně, neprokázal přijetí všech opatření, které po něm lze rozumně požadovat, aby byl v okamžiku vystavení daňových dokladů bez daně v dobré víře, že automobil na Slovensko skutečně přepraven byl, a to i s přihlédnutím k základním svobodám, zavedeným Smlouvou o fungování EU, jako je volný pohyb zboží a služeb. Co se týče poukazu žalobce na rozsudek Soudního dvora ve věci C-409/04 *Teleos plc a další*, pak zde jsou zásadní odlišnosti, spočívající především v tom, že nebyl naplněn hned prvý předpoklad zmiňovaný Soudním dvorem, neboť v posuzované věci, na rozdíl od věci posuzované Soudním dvorem, žalobce správci daně neposkytl takové důkazy, které by *prima facie* prokazovaly jeho nárok na osvobození dodání zboží uvnitř Unie. Na rozdíl od *Teleos*, předložené doklady neobsahovaly žádné další podrobnosti, na základě kterých by bylo možné faktické uskutečnění přepravy předpokládat, protože o vývozu zboží na Slovensko neobsahovaly údaje žádné.

26. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal i s odvolací námitkou porušení zásady legitimního očekávání s ohledem na postup správce daně vůči společnosti Petr Horník spol. s r. o., tedy s námitkou shodnou, kterou žalobce vznesl v žalobě. Žalovaný poukázal na to, že tato společnost oproti žalobci předložila jak prohlášení pořizovatele, tak daňové přiznání, tak kopii nového velkého technického průkazu, a proto skutek ve věci Petr Horník spol. s r. o. hodnotil jinak. Krajský soud k tomu dodává, že žalobce svou námitku společnosti Petr Horník spol. s r. o. v žalobce dále nijak nerozvinul, žádné důkazy k ní neoznačil, totéž u společnosti L& R s. r. o., a proto krajský soud při jejím vypořádání vychází ze správního spisu, resp. z napadeného rozhodnutí. Předložila-li společnost Petr Horník spol. s r. o. kromě dokladů uzavřených přímo s touto společností dále prohlášení předvídané v § 64 odst. 5 zákona o DPH, daňové přiznání k DPH na Slovensku této společnosti a kopii velkého technického průkazu vystaveného Slovenskou evidencí motorových vozidel, pak se jedná o zcela jinou situaci, než která nastala u žalobce, z jehož předložených dokladů vývoz na Slovensko nevyplývá. Skutkové okolnosti obou věcí jsou proto zásadně odlišné a nezpůsobitelné založit u žalobce jakékoliv očekávání. O společnosti L& R s. r. o. žalobce nic bližšího neuvedl a soud se proto k možnému vzniku legitimního očekávání nemůže nijak vyjádřit.

27. Krajský soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou splnění povinnosti žalobcem z důvodu, že pořizovatel je osobou registrovanou k DPH na Slovensku, což podle slovenské

Shodu s prvopisem potvrzuje

právní úpravy znamená místo plnění na Slovensku¹. Krajský soud předně zdůrazňuje, že osvobození od DPH je posuzováno podle českého, nikoliv slovenského práva. Český zákon o dani z přidané hodnoty obsahuje obdobnou úpravu v ustanovení § 11 odst. 2 zákona o DPH, které určuje místo plnění v případě, kdy zboží z nějakého důvodu skončí v jiném členském státě, než ve státě pořizovatele, kterému bylo přiděleno DIČ. Určení místa plnění v těchto případech však vždy předpokládá faktický vývoz zboží do jiného členského státu, a to i podle slovenské úpravy, což právě žalobce v posuzované věci neprokázal. Ani tato námitka tak není důvodná.

28. Nedůvodná je rovněž žalobní námitka, že žalovaný ani správce daně nezohlednili povahu zboží, tedy že u automobilu nemusí být dispozici přepravce, neboť automobil může odjet se svým pořizovatelem sám. To je sice pravdou, nicméně i u automobilu je nutno prokázat jeho faktický vývoz, ať už plátcem, nebo pořizovatelem, což žalobce neprokázal. Není důvodná ani žalobní námitka, že se správce daně nevyjádřil k tomu, které skutečnosti považuje za prokázané, a které nikoliv, což byl povinen podle § 92 odst. 7 daňového řádu. Pokud tak správce daně postupoval, žalobce neuvedl, jak toto případné pochybení mělo vliv zákonnost rozhodnutí, a jeho vliv na zákonnost rozhodnutí nezjistil ani krajský soud. Ostatní žalobní námitky jsou pouze velmi obecné a poukazují na porušení správce daně různých ustanovení daňového řádu. K tomu krajský soud stejně tak obecně dodává, že napadené rozhodnutí a postup správce daně shledal v souladu s daňovým řádem.
29. Vzhledem k tomu, že žádnou z žalobních námitek krajský soud neshledal důvodnou, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo a soud mu ho proto nepřiznal (výrok II.). Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu

¹ § 17 odst. 2 zák. č. 222/2004 Z. z. : *Ak nadobúdateľ tovaru objedná tovar pod identifikačným číslom pre daň, ktoré mu pridelil členský štát iný, ako je členský štát, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru, za miesto nadobudnutia tovaru z iného členského štátu sa považuje členský štát, ktorý nadobúdateľovi pridelil identifikačné číslo pre daň, ak nadobúdateľ nepreukáže, že toto nadobudnutie bolo predmetom dane v členskom štáte, v ktorom sa skončilo odoslanie alebo preprava tovaru. Odsek 1 týmto nie je dotknutý.*

Shodu s prvopisem potvrdzuje

Ostrava 26. listopadu 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje